

той имаше право само да иска отъ тѣхъ а не и да имъ заповѣдва. Вашингтону бѣше жално отъ туй и са оплакваше. «Нашата политическа система, пишаше той въ 1778 година, може да са сравни съ механизма на часовникитѣ, и ний трѣба да извлечемъ отъ туй уроци. Нѣма никаква полза да държишъ въ порядѣкъ мѣничкитѣ яйчинца (пружинки), ако не обърнешъ голѣмо внимание на главното кодело, което е точка на подпорка и двигателъ на всичката машина.

Не е потрѣбно да бжде челоуѣкъ пророкъ за да предсказва послѣдствіята отъ сегашното управление. То са знае че всѣка работа която произвождатъ щатитѣ като съчиняватъ всѣки щатъ отдѣлно различни наредби, като подновяватъ закони и като довѣрватъ длѣжноститѣ на хора добри, не принася много добрини. Ако туй велико дѣло е ушжтено злѣ, то всички части ще са погълнѣтъ отъ всеобщия потопъ, и ний ще са раскайвами, дѣто са погубвами съ своето лекомислие.

Подиръ сключванъето на мира, злото са усили, властѣта на конгресса станж още по безсилна. Щатитѣ са распаднахж и направихж единъ видъ съюзъ «во всѣки щатъ зехж да са борятъ партии. Като са расклащаше въ своитѣ основания, республиката бѣше заплашвана въ своето сществуване. Въ туй време, когато тя отиваше на развала, Франклинъ ѣ дойде на помощъ съ своя неизмененъ здравъ смисълъ и съ своя патриотизмъ. Той ишаме осемдесетъ и деветъ години, когато остави Франца».

Жестоката каменна болестъ го съсипваше съ